

prism

死 通 知 單

สัญญาณ
เตือนตาย 1

โจวเห่าฮุย เขียน
อนุรักษ กิจไพบุลาวิ แปล

อาชญากรรมชั้นเยี่ยม
ยอดขายกว่า 1.2 ล้านเล่ม

prism

ลัญจนาณเตื่อนตาย

เล่ม 1

โจวเฮ่าฮุย

周浩暉

เขียน

อนุรักษ์ กิจไพบูลทวี

แปล

หลังพยนงลงหน้าโต๊ะเขียนหนังสือ เริ่มเปิดอ่านสำเนาเอกสารการสืบสวน
ที่เกี่ยวข้องกับ 'คดีเลือดสีหนึ่งแปด'

- โจวเฮ่าฮุย

การอ่าน คือรากฐานแห่งชีวิต

สัญญาแต่จนตาย เล่ม 1

prism

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตคลองสาน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

Copyright © 2009 by Zhou Haohui

Thai copyright © 2026 by Amarin Corporations Public Company Limited

Thai language translation rights arranged with China Educational Publications Import & Export

Corporation Ltd. through Little Rainbow Agency.

Originally published in 2014 by Beijing Times Chinese Press

B&R Book Program

All rights reserved.

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้ใช้บริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใด ๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นการผิดสัญญาตาม พรบ. ลิขสิทธิ์ และ พรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8817-6

เผยแพร่ครั้งแรก มีนาคม 2569

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์पोเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)
กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์ภาค • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์
รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนาสุทธิวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร
บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนา ศิริวรรณทวี • บรรณาธิการ ชลลดา ชลาตล
ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรรัตน์เกษน์ เขยกลั่น • ศิลปกรรม ประภาวดี มุสิกวัชรีย์
คอมพิวเตอร์ สุนิดา ภาวะทรัพย์ • พิสูจน์อักษร พรทิพย์ วัชรทอง

สารบัญ

1	บทนำ	
3	บทที่หนึ่ง	พายุฝนตั้งเค้า
38	บทที่สอง	คดีโหดเมื่อสิบแปดปีก่อน
64	บทที่สาม	ประมื่อยกแรก
95	บทที่สี่	ความลับของหัวเฟย
125	บทที่ห้า	ปาดคอ
149	บทที่หก	ความต่างของเวลาสองนาทึ
193	บทที่เจ็ด	อุโมงค์เหมืองมรณะ
225	บทที่แปด	หม่อมวลปริศนา
255	บทที่เก้า	สาวไหมจากรัง
291	บทที่สิบ	ต้นกำเนิด Eumenides
337	บทที่สิบเอ็ด	การประลองครั้งสุดท้าย
365	บทส่งท้าย	

คำนำสำนักพิมพ์

เมื่ออาชญากรนาม ‘Eumenides’ ผู้ก่อคดีสะเทือนขวัญเมื่อสิบแปดปีก่อน
ปรากฏตัวขึ้นอีกครั้ง เขาตั้งตัวเป็น ‘ผู้ลงทัณฑ์’ ไล่ล่าแจกโทษประหารชีวิตให้กับ
คนชั่วที่ลอยนวล สร้างความปั่นป่วน สั่นคลอนวงการตำรวจไปทั้งหมด

หลัวเพย นายตำรวจผู้มีส่วนร่วมในเหตุการณ์เมื่อสิบแปดปีก่อน ได้รับ
จดหมายเชิญจากยูเมนิดีส เพื่อต่อกรกับวายร้ายรายนี้ เขาได้เข้ามาเป็นส่วนหนึ่ง
ของทีมสืบสวนคดีพิเศษ ‘สี่หนึ่งแปด’ ที่รวบรวมผู้เชี่ยวชาญระดับสุดยอดของ
วงการตำรวจ

การต่อสู้กับอาชญากรรายนี้จะสำเร็จหรือไม่

ยูเมนิดีสคือใคร มีจุดมุ่งหมายอะไรในการก่อคดีสุดสะพรึงเหล่านี้

รอคอยมาเนิ่นนานถึงสิบแปดปี ในที่สุดก็จะเริ่มกันแล้ว...

prism

บทนำ

หลังจากจบตอนโหมโรง ย่อมควรเริ่มบรรเลงท่วงทำนองหลัก ช่วงเวลาที่เว้นว่างยาวนานเกินไปหน่อยก็จริง...แต่ในที่สุดวันนี้ก็มาถึงแล้ว

เพียงแค่นี้ก็ภาพบทเพลงบรรเลงอันแสนวิเศษที่กำลังจะเริ่มขึ้น ฉันก็แทบสะกดความตื่นเต็นในใจเอาไว้ไม่ได้แล้ว คุณไม่ยอมมาร่วมวงหรือหรือสหายเก่า

ฉันรู้ว่าคุณก็เฝ้ารอมันมานานมากแล้วเหมือนกัน

ฉันสามารถมองเห็นสีหน้าของคุณขณะได้เห็นจดหมายฉบับนี้...คุณจะตื่นเต็นจนตัวสั่นใช่ไหม เลือดร้อนระอุกำลังเดือดพล่าน พลังมหาศาลกำลังสูมรวมอยู่ในร่างกาย!...มันเป็นความรู้สึกเดียวกันกับฉันในตอนนั้น ไม่มีผิด

ฉันได้กลิ่น กลิ่นของความกระหาย ความโกรธแค้น แม้กระทั่งความหวาดกลัว...ของคุณ

จงรีบมาสิ ฉันจะรอคุณอยู่ที่นี้

คนคนนั้นไม่เหมือนกำลังเขียนจดหมาย แต่เหมือนกำลังรังสรรค์งานฝีมือที่งดงามชิ้นหนึ่ง ลายปากกาทั้งหนักแน่นและเชิงซ้า ทุกเส้นขีดพิถีพิถันละเอียดอ่อน แม้กระทั่งทุกเครื่องหมายวรรคตอนก็ยังบรรจงเรียบร้อยอย่างไร้ที่ติ ขณะวาดสายลายเส้นขีดสุดท้ายลงบนซองจดหมายจบ ผู้เขียน

ถอนหายใจยาวพิงหลังกับพนักพิงบนเก้าอี้ จมสู่ภวังค์ความคิด

รอคอยมาเนิ่นนานถึงสิบแปดปี ในที่สุดก็จะเริ่มกันแล้ว...เขาต้อง
มาแน่ จะนำตื่นแต่ขนาดไหนกันนะ ครั้งนี้ฉันจะเอาชนะเขาได้ไหม

ร่างกายของฉันกำลังลั่นอย่างนั้นหรือ ฉันซักจะตื่นตื่นเกินไปแล้ว...
แน่นอน ฉันไม่ปฏิเสธว่ามีความรู้สึกหวาดกลัวในใจที่แทบสะกดเอาไว้ไม่อยู่
จงเผชิญหน้ากับมัน! มีแต่คู่แข่งที่น่ากลัวจริงๆ เท่านั้นจึงจะนำพาความรู้สึก
มหัศจรรย์เช่นนี้มาให้ได้

เพลิงโทสะของเขาจะมากพอสำหรับเผาเผาฉันให้ป็นเถ้าถ่าน แม้
ผ่านไปอีกสักร้อยปีก็ยิ่งเหมือนเดิม

ทุกสิ่งมีอายุอันยาวนานกลับ นี่คือชะตากรรมที่ถูกลิขิตไว้ตั้งแต่เมื่อ
สิบแปดปีก่อนแล้ว

บทที่หนึ่ง

พายุฝนตั้งเค้า

วันที่ 19 ตุลาคม ปี 2002 เวลา 15.40 น.

เมือง A เป็นเมืองที่มีภูมิอากาศแบบมรสุมเขตอบอุ่น เมื่อผ่านเทศกาลวันไหว้พระจันทร์ ความหนาวเย็นก็ก่อตัวเข้มข้น ตลอดสองวันมานี้ฝนตกต่อเนื่อง อุณหภูมิมีลดลงอย่างรวดเร็ว สายลมหอบเอาละอองฝนกระหน่ำพัดเสียงดังฟูๆ ประกาศศักดาไปทั่วท้องถนน บรรยากาศเย็นครึ้มแผ่ซ่าน แม้จะเป็นเมืองหลวงของมณฑลและเป็นวันหยุดสุดสัปดาห์ แต่บรรยากาศเช่นนี้ก็บั่นทอนความกระตือรือร้นในการออกนอกบ้านของผู้คนเต็มที บนท้องถนนผู้คนบางตา ยากจะพบความครื้นเครงแจ่มใสเช่นวันปกติ

เมื่อก้าวลงจากรถแท็กซี่ เจิ้งหัวหมิงไม่สนใจจะกางร่ม เขาชวยเท้าวิ่งเร็วสองสามก้าวแล้วพุ่งเข้าร้านอินเทอร์เน็ตคาเฟ่ชื่อ ‘จีเทียนหวังป้า’ ตรงปากทางแยก ร่างกายนั้นเคลื่อนไหวอย่างพร้อมเพรียง เพียงแต่รูปร่างที่ค่อนข้างบวมอ้วนของเขาไม่ทะมัดทะแมงคล่องแคล่วเท่าสมัยหนุ่มๆ อีกแล้ว...กาลเวลาจะสลักร่องรอยที่พึงมีไว้ตามตัวของคนทุกคนอย่างไรก็ตามปราณี

เมื่อเทียบกับท้องถนน ภายในร้านผู้คนอุณหานาผาคั่งคึกคักกว่ากันมาก เนื่องจากมีสถานศึกษาตั้งอยู่รายรอบจำนวนไม่น้อย ดังนั้นภายในร้านเน็ต ‘จีเทียนหวังป้า’ จึงไม่เคยต้องกังวลเรื่องแหล่งลูกค้า เจ้าของร้านร่างอ้วนคนนั้นยืนอยู่หลังเคาน์เตอร์คิดเงินเฝ้ารายรับกองโตของร้าน

ด้วยสีหน้าอึมอึม เมื่อเห็นเจิ้งท่าวหมิงก้าวเข้ามาอย่างรีบร้อนเขาก็รู้สึกแปลกใจเล็กน้อย...สถานที่เช่นนี้ น้อยนักที่จะมีชายวัยกลางคนอายุเหยียบครึ่งร้อยเข้ามาเยี่ยมเยือน

เสื้อผ้าของเจิ้งท่าวหมิงเปียกปอน เส้นผมก็จับตัวเป็นก้อนๆ นั่นทำให้สภาพของเขาดูแย่

คงเป็นผู้ปกครองที่มาจากตัวลูกหลาน เจ้าของร้านรวงอ้วนนี่ก็เดาขณะเดียวกันก็ครุ่นคิดวิธีรับมือในใจ เขามักเจอผู้ปกครองเช่นนี้เป็นประจำ คนพวกนี้ตรากตรำลำบากครึ่งก่อนชีวิตแต่กลับไร้ความสำเร็จ จึงทำได้แค่เพียงฝากฝังความหวังทั้งหมดไว้กับคนรุ่นถัดไป แต่คนที่แม้กระทั่งชีวิตของตัวเองยังจัดการให้ดีไม่ได้ จะไปจัดการชีวิตคนอื่นได้อย่างไร ดังนั้นพวกเขาจึงมักเป็นผู้ล้มเหลวในเรื่องการสั่งสอนภายในครอบครัวเช่นกัน

อย่าไปสนใจก็แล้วกัน เจ้าของร้านรวงอ้วนตัดสินใจดังนี้ เพราะเมื่อพิจารณาจากวัยของอีกฝ่าย ลูกของชายคนนี้น่าจะโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แสดงว่าจะไม่ก่อปัญหายุ่งยากมากมายนัก

แต่ชายวัยกลางคนคนนี้ก็กลับรีบร้อน ยังไม่ทันจะได้พักหายใจก็วางกระเป๋าถือใบหนึ่งลงบนเคาน์เตอร์ จากนั้นก็ล้วงกระดาดชนิดแผ่นหนึ่งออกมาจากกระเป๋าแล้วส่งให้ “ตรวจสอบหมายเลขแอดเดรสนี่หน่อยว่าเป็นของเครื่องไหน” เสียงของเขาแหบพร่าและเหน็ดเหนื่อย

หมายเลข IP¹ บนกระดาดชนิดเป็นหมายเลขชุด IP ภายในของร้านจึงเทียบหวังปาจริง เจ้าของร้านรวงอ้วนชำเลืองมองอย่างเฉยชาแวบหนึ่งแล้วกลอกตาขึ้นอย่างไม่ใคร่สนใจ “คุณต้องการอะไร”

“อย่าพูดมาก รีบตรวจดูเดี๋ยวนี้!” ชายวัยกลางคนพลันถลึงตาประกายตานั้นประดุจเปลวเพลิงแผดเผา ความเปลี่ยนแปลงทางบุคลิกนั้นทั้งรุนแรงและกะทันหันเกินไป ไม่เพียงเจ้าของร้านรวงอ้วนที่สะดุ้ง ผู้ดูแลร้านสาวที่อยู่ไปไม่ไกลก็รู้สึกได้ ดวงตาฉ่ำกลมโตคู่นั้นหันมามองทางนี้

¹ IP address หรือชื่อเต็มว่า Internet Protocol Address คือ หมายเลขที่ใช้สำหรับระบุตัวตนของเครื่องคอมพิวเตอร์ที่เชื่อมต่ออยู่บนเครือข่าย ประกอบด้วยตัวเลข 4 ชุดที่ไม่ซ้ำกันในแต่ละเครื่อง

กล้องถ่ายรูปดิจิทัลพลันส่งเสียงดัง “ติ๊ด” เจ้าของของมันตรวจดู เล็กน้อยก็พบว่าหน่วยความจำเต็มเสียแล้ว

เจิ้งหัวหวังถอนหายใจเบาๆ คล้ายกับทำภารกิจบางอย่างเสร็จสิ้น แต่ในขณะที่เดียวกันก็แสดงสีหน้าหนักใจ

ตลอดครึ่งเดือนมานี้รอยเท้าของเขาผ่านร้านเน็ตหัวเมือง ถ่ายรูป เป้าหมายหลายสิบคนเป็นจำนวนสามร้อยกว่ารูปแล้ว เขาก็ไม่รู้เหมือนกัน ว่าการกระทำเช่นนี้จะมีความหมายหรือไม่

อย่างไรก็ตาม แวะไปเยี่ยมเยียนคนคนนั้นสักหน่อยละกัน...สิบแปดปี แล้ว ไม่รู้เขาจะยังจำฉันได้หรือเปล่า

เจิ้งหัวหวังนึกแล้วก็ก้าวเท้าออกจากร้านเน็ตจากไปอย่างปุบปับ เฉากเช่นขามา

สายลมฤดูใบไม้ร่วงพัดเม็ดฝนสองสามเม็ดตกกระทบต้นคอ หยดน้ำ เยียบเย็นสะท้อนรับกันกับความรู้สึกหนาวเหน็บในจิตใจ ทำให้เจิ้งหัวหวัง อดสั่นทิมขึ้นมาไม่ได้

นี่จะเป็นการเริ่มต้นครั้งใหม่หรือเปล่านะ หรือว่าทุกสิ่งทุกอย่างนั้น แท้ที่จริงยังไม่เคยจบลงเลย

...

เวลา 20.07 น.

เจิ้งหัวหวังใช้ความพยายามอย่างมากกว่าจะหาสถานที่แห่งนั้นพบห้องฟ้า ก็มีตสนิทเสียแล้ว ที่นี้เป็นเขตบ้านชั้นเดียวที่เก่าชอมช่อ ตรอกซอยคับแคบ ไฟส่องถนนที่สภาพใกล้พังอยู่รอบมร่อสองแสงสลัวในอากาศที่คลุ้งไปด้วย กลิ่นสาบชื้นชวนให้อึดอัด

ขณะที่ถัดออกไปเพียงร้อยเมตรคือย่านพาณิชยที่คึกคักในเมืองหลวง ของมณฑล ที่นั่นแสงสีสว่างโร่ ผู้คนจับกลุ่มกันตามภัตตาคารหรู ห้างสรรพสินค้าและผับบาร์ ตีมด้ากับชีวิตยามราตรีที่คละเคล้าด้วยสุราเมรัย เมื่อเทียบกันแล้วสถานที่ที่เจิ้งหัวหวังยืนอยู่กลับกลายเป็นมุมที่ถูกสังคม เมืองแห่งใหม่หลงลืมไปโดยสิ้นเชิง

ผมนยังไม่หยุดตก บนพื้นในซอยมีน้ำสกปรกขังอยู่ทั่ว แต่เจ้าพนักงาน
วัยกลางคนผู้นี้กลับไม่แยแส เขาย้ำเท้าฝ่าพื้นแข็งหน้ามุ่งตรงไปยังหน้าบ้านเดี่ยว
หลังหนึ่ง เมื่อตรวจสอบเลขที่บ้านแล้วก็ยื่นมือออกไปเคาะประตูไม้เบาๆ
สองที

“ใครนะ” เสียงแหบแห้งเส็ดลอดออกมาจากในตัวบ้าน แม้จะเค้น
พลังเต็มที่แล้ว แต่เสียงของผู้พูดที่เปล่งออกมาก็ยังจำกั๊ด ทว่าเสียงนี้
กลับแสนจะบาดโสตประสาท คล้ายฟุ้งมาเสียดสีตรงๆ กับแก้วหูของเจิ้ง-
ห่าวหมิง ทำให้หนังศีรษะของเขาซาเป็นระลอก เมื่อครุ่นคิดครุ่นหนึ่งเขาก็
ตอบกลับไปหนึ่งคำว่า

“ผมเป็นตำรวจ”

เสียงเคลื่อนไหวเบาๆ พร้อมกับการเฝ้ารอที่ลู่ระทีก จากนั้นประตู
ไม้ก็เปิดจากด้านใน อาศัยแสงสลัวจากในตัวบ้าน เจิ้งห่าวหมิงมองเห็นเงา
ร่างหนึ่งประจุกผีสว่างปรากฏตัวขึ้นเบื้องหน้า

แม้จะเตรียมใจไว้แล้วแต่กล่อมเหน็บนไบหน้าของเจิ้งห่าวหมิงก็ยัง
กระตุกสองทีโดยไม่รู้ตัว ในคำคืนเช่นนี้ ณ สถานที่เปลี่ยวร้างเช่นนี้
มี ‘ตัวประหลาด’ เช่นนี้ปรากฏกาย เป็นใครก็ย่อมขวัญหนีดีฝ่อ

ใช่แล้ว นี่เป็น ‘ตัวประหลาด’ ตัวเป็นๆ โดยแท้ ชายคนนั้นหลังค่อม
ศีรษะล้านไร้เส้นผม มีเพียงร่องรอยแผลเป็นสีดำคล้ำ ไบหน้าของเขาเป็น
หลุมๆ รูๆ เหมือนกับดินโคลนที่ถูกล้างสะอาด หาไม่พบผิวหนังสภาพสมบูรณ์
แม้สักกระพริบ ส่วนอวัยวะบนไบหน้าของเขานั้นยิ่งชวนสยดสยอง สองตา
ยกเฉียงขึ้น รอบเบ้าตาเต็มไปด้วยรอยแผลเป็น ปีกจมูกแหง้งไปกว่าครึ่ง
เผยให้เห็นรูโอบดำมืด ริมฝีปากบนแหวกออกเป็นช่องโหว่เหมือนกระต่าย
มองเห็นฟันสีเหลืองๆดำๆ ดูพิกลพิการ

เจิ้งห่าวหมิงสุดหทัยใจเข้าลึก ปรับสภาพอารมณ์ของตนใหม่ จากนั้น
เขาก็เรียกชื่อของ ‘ตัวประหลาด’ นั้นออกมา “หวงเส้าผิง”

มนุษย์ประหลาดน่าสะพรึงที่ชื่อหวงเส้าผิงพลันหันตาจ้องผู้มาเยือน
ตรงหน้าเขม็งครู่ใหญ่ จากนั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงสั้นเครือ “คุณคือ...
คุณตำรวจจริง?” กล้องเสียงของเขาน่าจะเคยได้รับบาดเจ็บรุนแรง ทำให้

เวลาพูดมีเสียงลมแตกพร่า

เจ้จ๋าหวมึงเลิกคิ้วขึ้นทีหนึ่ง ค่อนข้างประหลาดใจ “ไม่นึกว่าคุณจะยังจำผมได้...ตั้งหลายปีแล้วคุณยังจำได้”

“ผมจะลืมลงได้อย่างไร” หวงเส้าฝิงกัดฟันเค้นคำพูดประโยคนี้ออกมาเสียงแหบหน่นเสมือนมีพื้นคมของซี่เลื่อยพุ่งใส่หัวใจของเจ้จ๋าหวมึงซ้ำๆ

“ผมก็ไม่ลืม ไม่เคยเลย!” สภาพจิตใจของเจ้จ๋าหวมึงคล้ายกับได้รับอิทธิพลจากอีกฝ่าย เสียงของเขาก็เริ่มสั่นเช่นกัน “ผมจึงมาหาคุณวันนี้”

คนสองคน หนึ่งเป็นเจ้าของพนักงานตำรวจ อีกหนึ่งเป็นตัวประหลาด พวกเขายืนประจันหน้ากันท่ามกลางคำคืนที่ฝนพร่า ปรากฏตาของคนทั้งสองเสมือนว่าเยียบเย็นยิ่งกว่าลมฝน เพียงพอสำหรับแซ่เจ็งราตรีกาล

เนิ่นนานผ่านไป เสียงของตัวประหลาดจึงดั่งขึ้นทำลายความเงียบ

“เข้ามาสิ” หวงเส้าฝิงกล่าวพลางหมุนตัวเดินลึกเข้าไปในตัวบ้าน เขาใช้ไม้เท้าค้ำไปที่ตะกั่วอย่างยากลำบาก...ที่แท้สองขาของเขาก็พิการเช่นกัน

เจ้จ๋าหวมึงเดินตามหลังเจ้าของบ้านอย่างเงียบกริบ เขาเริ่มสำรวจสภาพแวดล้อมรอบตัวภายใต้แสงสลัว ขนาดห้องไม่ใหญ่ พื้นที่ประมาณสิบกว่าตารางเมตร บริเวณข้างประตูกันห้องเล็กๆ ขึ้นมาหนึ่งห้อง มีเตาไฟและหม้อซาม น่าจะเป็นห้องครัว ลึกเข้าไปอีกหน่อยเป็นห้องใช้สอยที่ดูซอมซ่อ มีเตียงหนึ่งหลัง โต๊ะหนึ่งตัว เก้าอี้สองสามตัว สิ่งเดียวที่พอจะมีมูลค่าสักหน่อยก็คือทีวีรุ่นเก่าขนาด 21 นิ้ว

เจ้จ๋าหวมึงรู้สึกเจ็บปวดในใจ เขานึกภาพออกว่าหวงเส้าฝิงต้องทนใช้ชีวิตอยู่ในสถานที่เช่นนี้อย่างทุกข์ทรมานนานหลายปีเช่นไร แบกรับความเจ็บปวดและความโดดเดี่ยวอ้างว้างนั้นเอาไว้ได้อย่างไรกัน

เดิมที่เขาไม่ควรเป็นเช่นนี้ เขาควรมีชีวิตที่สุขสบาย แต่ทั้งหมดมีต้นเหตุมาจากความชั่วร้ายเมื่อสิบแปดปีก่อนนั้น และในฐานะเจ้าพนักงานคนหนึ่ง จนถึงบัดนี้ฉันกลับยังหยุดความชั่วร้ายนั้นไม่สำเร็จ...ขณะครุ่นคิดเช่นนี้ เจ้จ๋าหวมึงถอนหายใจอย่างตำหนิตนเองเฮือกหนึ่ง คิ้วของเขาขมวดแน่น ทำให้รอยตีนกาที่หางตาทั้งสองข้างเห็นชัดเจนยิ่งขึ้น

หวงเส้าฝิงขยับตัวไปนั่งตรงขอบเตียงแล้วเหลือบดวงตาที่แปลก

ประหลาดขึ้น ตัดเข้าเรื่องว่า “จู่ๆ คุณตำรวจเจ็งก็มาหา เป็นเพราะได้เบาะแสใหม่ใช่ไหม”

“เรื่องได้เบาะแสนั้นใช่ เพียงแต่...ไม่รู้ว่าจะเกิดประโยชน์หรือเปล่า” เจ็งทำหมีงนั่งลงฝั่งตรงข้าม เขาหยิบกล้องดิจิทัลกล้องหนึ่งออกมาปรับไปที่โหมดแสดงภาพแล้วส่งให้หวงเส้าผิง “คุณช่วยดูรูปคนพวกนี้หน่อยว่าเจออะไรบ้างไหม”

หวงเส้าผิงชะงักตัวเข้ามาเพ่งตามองดูหน้าจอก้อง แต่เขาก็แสดงสีหน้าผิดหวังออกมาอย่างรวดเร็ว สายหน้ากล่าววว่า “ไม่ใช่ คนพวกนี้ยังเด็กเกินไป เมื่อสิบแปดปีก่อน...ไม่มีทางเป็นพวกเขา”

“ผมรู้...” เจ็งทำหมีงเสียวริมฝีปากอย่างท้อแท้ “แต่ผมรอมานานปีขนาดนี้ จนในที่สุดก็เจอเบาะแสนี้ ผมไม่ต้องการมองข้ามมูลเหตุใดๆ ทั้งนั้น คุณช่วยดูให้ละเอียดอีกสักหน่อยเถอะ บางทีต่อให้ไม่ใช่เจ้าตัวในต่อนั้น ก็ยังอาจมีส่วนที่สาวไปถึงกันก็เป็นได้ คุณลองตั้งใจดูอีกหน่อย อย่าได้มองข้ามความรู้สึกอะไรที่น่าสงสัยเลยแม้แต่นิดเดียว!”

“ความรู้สึกยังโง่ละ” หวงเส้าผิงกวาดตามองเจ็งทำหมีงแวบหนึ่ง

เจ็งทำหมีงพูดไม่ออกชั่วขณะ ไม่รู้ควรตอบอย่างไร นั่นสิ ความรู้สึกยังโง่กัน หรือหากไม่ได้เป็นคนคนเดียวกันแต่แรกแล้ว ตนจะขอให้อีกฝ่ายมองหาความรู้สึกแบบไหนกัน ความต้องการนี้เป็นคำร้องขอที่เกินตัวถึงขั้นน่าขบขัน

ยังดีที่หวงเส้าผิงไม่ได้ยึดติดกับคำถามนี้มากเกินไปนัก เขายังคงตรวจดูรูปถ่ายในหน่วยความจำของกล้องทีละรูปอย่างละเอียด แต่จนสุดท้ายเขาก็ยังสายหน้า เห็นได้ชัดว่าไม่เกิดประโยชน์

เจ็งทำหมีงถอนหายใจอย่างจนตรอกแล้วเก็บกล้องกลับคืน

“คนพวกนี้เป็นใครกันหรือ” อาจเป็นเพราะไม่อยากจะเห็นอีกฝ่ายเสียกำลังใจเกินไป หวงเส้าผิงจึงเฝ้าตามลอยๆ เหมือนแค่หาเรื่องมาสนทนา

เจ็งทำหมีงไม่ได้ตอบ เขาไม่อยากจะอธิบายมากเกินไป...จะเล่าให้อีกฝ่ายฟังให้มากเรื่องไปทำไม คนคนนั้นไม่รู้เรื่องราวใดๆ อยู่แล้ว คดีบาปที่เกิดขึ้นเมื่อหลายปีก่อนนั้นเขาเป็นเพียงเหยื่อผู้บริสุทธิ์คนหนึ่งเท่านั้นเอง

หวงเส้าผิงคล้ายกับล่วงรู้ความคิดของเจิ้งท่าวหมิงพลันซ้ำ “พรีด” ออกมา ไม่รู้เป็นการขำเย้ยตนเองหรือขำเยาะอีกฝ่าย สิ่งที่มาพร้อมกับเสียงหัวเราะนั้นคือริมฝีปากที่เปิดโหว่อยู่แล้วของเขาเผยอขึ้น เผยให้เห็นเหงือกและฟันที่หน้าขยะแขยง

“คุณ...คุณควรไปทำศัลยกรรม” เจิ้งท่าวหมิงขมวดคิ้ว คำพูดนี้ค่อนข้างเสียมารยาท เมื่อเขาหลุดปากออกไปก็นึกเสียใจทันที

“ศัลยกรรม?” หวงเส้าผิงแค้นหัวเราะออกมาอย่างยากเย็น “ผมจะเอาเงินมาจากไหน อาศัยเบี้ยสงเคราะห์กับเก็บเศษขยะขายประทังชีวิตมาจนถึงทุกวันนี้ได้ก็ดีเท่าไหนแล้ว”

“ก็ใช่...” เจิ้งท่าวหมิงแสดงสีหน้ากระอักกระอ่วนระคนเห็นใจแต่ก็จนใจจะช่วยเหลือ เห็นได้ชัดว่าสังคมนี้เป็นสังคมที่โหดร้ายอยู่แล้ว ผู้พิการที่คิดจะยื่นหัตถ์ยอมเยื้องย่างอย่างยากเย็น สภาพอันเลวร้ายของหวงเส้าผิงทำให้เจิ้งท่าวหมิงนึกถึงลูกสาวของตน หัวใจของเขาเจ็บแปลบขึ้นมาเหมือนถูกเข็มแทงอย่างเลี้ยมได้

เจิ้งท่าวหมิงดูนาฬิกาข้อมือ สามทุ่มกว่าแล้ว เขาต้องไปรับลูกสาว... ไม่ว่างานจะยุ่งแค่นี้เรื่องนี้คือเรื่องที่จะลืมไม่ได้

“รูปถ่าย...คุณได้ดูหมดแล้ว ถ้าเกิดคุณนึกอะไรขึ้นได้ขอให้ติดต่อผม...แล้วก็ ผมอาจจะกลับมาพบคุณอีก”

หวงเส้าผิงไม่พูดอะไร เขาคำไม่ทำยื่นขึ้นเพื่อแสดงเจตนาส่งแขก

...

สองวันต่อมา

วันที่ 21 ตุลาคม เวลา 10.45 น.

ณ ห้องทำงานผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรม แห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมือง A บรรยากาศภายในห้องทำงานเคร่งเครียดจนทุกคนหายใจไม่ทั่วท้อง หานเฮ่า ผู้บังคับการกองสืบสวนฯ ตบโต๊ะยืนขึ้น ดวงตาของเขาแทบถลน ตะคอกถามว่า “ว่ายังไงนะ คุณพูดใหม่ซี”

อินเจียน เจ้าหน้าที่ตำรวจกองสืบสวนอาชญากรรมที่ยืนอยู่ฝั่งตรงข้าม เตี้ยกว่าท่านผู้บังคับการร่างใหญ่คนนี้ถึงหนึ่งช่วงหัว เขาขบริมฝีปากอย่าง ห้วนเกรงเล็กน้อยครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดด้วยเสียงเศร้าใจความยำเกรงว่า “สน.หนานเจิงเพิ่งโทรศัพท์มาแจ้งว่าอาจารย์เจิ้งท้าวหมิง...ถูกฆ่าตายครับ”

ห่านเฮ่าแน่ใจว่าตนไม่ได้ฟังผิด กล้ามเนื้อใบหน้าของเขาบิดเบี้ยว รุกถามต่อไปว่า “เรื่องเป็นยังไง” แม้เขาจงใจลดเสียง แต่ความคับแค้น และเจ็บปวดที่บีบอัดอยู่ในถ้อยวาจาก็ยังชวนให้ผู้ที่ได้ยินต้องสั่นสะท้าน

อินเจียนรีบควบคุมสติ “เจ้าหน้าที่งานจาก สน.หนานเจิงได้รับแจ้ง เมื่อสิบนาทีก่อนว่าเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นในห้องที่ จากนั้นห้านาที เจ้าหน้าที่ ตำรวจชุดแรกก็ไปถึงที่เกิดเหตุ ปรากฏว่าผู้ตายคืออาจารย์เจิ้ง นายตำรวจ จากกองของเรา พวกเขาจึงรีบโทร.มาแจ้งเรื่อง...ส่วนความคืบหน้ายังอยู่ ระหว่างการติดตามครับ”

“ไปที่เกิดเหตุเดี๋ยวนี้!” ห่านเฮ่าสวมเสื้อนอกก้าวเท้าออกจากห้อง ทำงาน อินเจียนวิ่งสองก้าวตามมาพูดกับเขาจากด้านหลังว่า “ผู้การครับ ยังมีความพิเศษอีกอย่าง...คนที่แจ้งความก็เป็นตำรวจเหมือนกันครับ”

“อ้อ” ห่านเฮ่าไม่ได้ชะลอฝีเท้า “เป็นเจ้าหน้าที่ของ สน.หนานเจิง หรือ”

“ไม่ใช่ครับ เขาอ้างว่าเป็นผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมเมือง หลงโจว”

“เมืองหลงโจว?” ห่านเฮ่าขมวดคิ้ว หลงโจวไม่ได้อยู่ในเขตปกครอง ของเมืองหลงมณฑล แล้วอยู่ๆ ไฉนมันโผล่มาในพื้นที่ของฉันท่าไม

แต่ความสงสัยก็เพียงแค่วาบผ่าน ขณะนี้เขาไม่มีเวลาว่างพอให้ ขบคิดคำถามอันไร้ต้นสายปลายเหตุเช่นนี้ เขาต้องรีบเตรียมความพร้อม เพื่อสืบคดี ระหว่างเดินจากห้องทำงานไปที่รถ ห่านเฮ่าได้โทรศัพท์ตามตัว แพทย์นิติเวชมือดีที่สุดของกอง ตามตัวผู้เชี่ยวชาญด้านการตรวจพิสูจน์ หลักฐานที่เก่งที่สุดของกอง และโทร.ตามหน่วยไล่ล่าฝีมือดีที่สุดของกอง ให้เร่งรุดไปยังสถานที่เกิดเหตุในทันที

ข่าวการตายของเจิ้งท้าวหมิงเสมือนจุดชนวนระเบิด ก่อให้เกิดคลื่น

ลูกใหญ่ขึ้นในสายงานรักษาความปลอดภัยสาธารณะทั่วเมือง A ขึ้นทันทีไม่เพียงเพราะเขามีสถานะเป็นเจ้าพนักงานเท่านั้น แต่ยังเป็นเพราะเกียรติยศและชื่อเสียงความนิยมที่เขาสั่งสมมาตลอดระยะเวลาเกือบสามสิบปีในอายุราชการ

เจ้ท้าวหมิงอายุสี่สิบแปดปี เข้าประจำการกองสืบสวนอาชญากรรมแห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมือง A ตั้งแต่อายุยี่สิบสาม ความเก่งกาจเริ่มฉายแววนับแต่ตอนนั้น คลีคลายคดีใหญ่ๆ และคดีพิศวงได้อย่างต่อเนื่อง จับตัวจอมวายร้ายได้คามือหลายสิบคน ถึงแม้ด้วยข้อจำกัดทางวุฒิการศึกษาทำให้มีโอกาสเลื่อนขั้นน้อย แต่สำหรับภายในกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะด้วยตนเองแล้ว เขาเป็นบุคคลดีเด่นระดับตำนานมาเนิ่นนาน ช่วงระยะสองปีมานี้ เนื่องจากวัยที่เพิ่มขึ้น เขาค่อยๆ ถอยออกมาจากทัพหน้า แต่พวกเด็กเข้าใหม่ในกองทุกคนมีใครบ้างไม่ได้ไต่ระดับขึ้นมาจากการจับมือสอนของเขา พุดอย่างไม่เกินจริง เจ้ท้าวหมิงก็คือสัญลักษณ์แห่งกองสืบสวนอาชญากรรมเมือง A แม้กระทั่งคนเจ้าอารมณ์อย่างผู้บังคับการหน่าเฮ่า เมื่ออยู่ต่อหน้าเขายังต้องเรียกเขาว่า ‘อาจารย์’ อย่างนอบน้อม

การที่บุคคลสำคัญระดับนี้ถูกฆาตกรรม แทบเป็นการจ้วงมิดเข้าไปหัวใจของตำรวจทุกคน สำหรับหน่าเฮ่า บาดแผลนี้สาหัสกว่าใคร และบังเอิญว่าผู้บังคับการกองสืบสวนฯผู้นี้มีอารมณ์ร้อนร้ายที่สุด ย่อมไม่ปล่อยให้หมีเม็ดทรายมาระคายเคืองอยู่ในดวงตาอย่างเด็ดขาด เขาจึงแอบกัดฟันสาบาน ไม่ว่าฆาตกรจะเป็นใคร เขาจะต้องจับมันมารับโทษทัณฑ์ที่สาหัสที่สุดให้จงได้

“เร็ว! เร็ว!” เมื่อขึ้นรถตำรวจ หน่าเฮ่าก็ส่งเสียงเร่งคนขับทันทีรถแก๊งคันเล็กสีน้ำเงินสลัดขาเปิดเสียงไซเรนพุ่งตัวออกไปอย่างรวดเร็ว ขบวนขึ้นทางหลวงเลี่ยงเมืองด้วยความเร็วเกือบหนึ่งร้อยไมล์ต่อชั่วโมง รถราบนท้องถนนต่างพากันหลีกทาง ส่วนผู้คนข้างทางต่างซุบซิบพุดคุยกันว่าไม่รู้เกิดคดีร้ายแรงน่าสะพรึงอะไรขึ้น

เมื่อสองปีก่อนเจ้ท้าวหมิงซื้อห้องชุดห้องหนึ่งไว้ในตัวเมือง หลังจาก

ย้ายครอบครัวไปอยู่บ้านใหม่แล้ว หอพักเก่าที่ทางกองไฟไว้ก็ปล่อยให้ว่าง แต่เขาไม่ได้ทิ้งร้างที่พักเก่าไว้เลยๆ บางครั้งเมื่อสืบทอดจินตึกคืน เจิ้งท่าวหมิงก็จะกลับมาพักค้างคืนที่นี้ ประการหนึ่งคือที่นี้มีเพื่อนร่วมงานมากมายอยู่รายรอบ สะดวกแก่การประสานงานหรือออกปฏิบัติการร่วมกัน ขณะเดียวกันก็ช่วยไม่ให้รบกวนลูกเมียที่กำลังหลับสนิท พอนานเข้าที่พักเก่าแห่งนี้ก็กลายเป็นเสมือน ‘ห้องทำงานที่สอง’ ของเขาไปแล้ว

จากรายงานของ สน.หนานเฉิง สถานที่ที่เจิ้งท่าวหมิงเสียชีวิตก็คือที่นี่ สถานที่แห่งนี้ยังไม่ไกลจากกองบัญชาการอยู่แล้ว มิหนำซ้ำพวกหนานเฮ่ายังเหยียบสุดคันเร่งมาตลอดทาง พวกเขาจึงรู้ตมาถึงที่เกิดเหตุภายในเวลาไม่ถึงสิบนาที

เขตที่พักอาศัยละแวกนี้เป็นอาคารทรงเตี้ยมีโครงสร้างเป็นคอนกรีตผสมอิฐแบบยุคเก่า ห้องพักของเจิ้งท่าวหมิงอยู่บนชั้นสามของอาคารหมายเลขเจ็ด หนานเฮ่าไม่รอให้รถตำรวจจอดหนึ่งก็พลันเปิดประตูลงไปก่อน เขาวิ่งอย่างเร็วรี่เข้าไปในตัวอาคาร ด้านหน้าประตูอาคารที่เกิดเหตุมีตำรวจหนุ่มหนึ่งนายยืนเฝ้าอยู่ เมื่อเห็นเจ้าหน้าที่จากกองบังคับการมาถึงก็รีบหลีกทางให้พร้อมท่าความเคารพ

หนานเฮ่าพาลูกน้องเดินขึ้นบันไดมาถึงชั้นสาม กลับพบว่าข้างนอกห้องพักของเจิ้งท่าวหมิงมีตำรวจอีกสองนายยืนเฝ้าอยู่ ตำรวจทั้งสองนายนี้ต่างก็รู้จักหนานเฮ่า พวกเขากล่าวคำทักทายอย่างนอบน้อม “ผู้การหนานมาถึงแล้วหรือครับ”

“ทำไมพวกคุณถึงมายืนอยู่ข้างนอก” หนานเฮ่าหน้าบึ้งขึ้นเสียงถามอย่างใจร้อน “สถานการณ์เป็นยังไง”

ตำรวจหนุ่มทั้งสองทำหน้าหนักใจ คนหนึ่งส่ายหน้า “เรื่องนั้น... ไม่แน่ใจครับ คนคนนั้นไม่อนุญาตให้พวกเราเข้าไป เขาอมให้พวกเราเฝ้าอยู่แค่ด้านนอกนี่เท่านั้น”

รายงานของตำรวจหนุ่มเป็นความจริง ภายหลังได้รับคำสั่งจากศูนย์บัญชาการ 110 พวกเขาก็เร่งรู้ตมาถึงที่เกิดเหตุทันที แต่ผู้แจ้งความกลับไม่ยอมให้พวกเขาเข้าไปใกล้ที่เกิดเหตุ มิหนำซ้ำอีกฝ่ายยังแสดงตัวว่าเป็น

ผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมด้วย พวกเขาถึงงุนงงหนัก ไม่แน่ใจว่าอีกฝ่ายมาสืบคดีนี้โดยเฉพาะหรือเปล่า จึงจำใจยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูพลางโทรแจ้งกองสืบสวนอาชญากรรมประจำกองบังคับการเมืองมณฑล

ห่านเฮ่ายอมไม่รู้รายละเอียดเหล่านี้ แม้รู้สึกสงสัยแต่เขาไม่จำเป็นต้องซักไซ้ไล่เลีย เพราะเพียงแค้ก้าวตรงเข้าไปภายในห้องตรวจสอบสถานการณ์ด้วยตนเองก็จะได้รู้แล้ว

ที่นี่เป็นห้องชุดขนาดสองคูหา เมื่อก้าวเข้าประตู ซ้ายมือเป็นห้องรับแขก ขวามือเป็นห้องครัว ร่างของเจิ้งท่าวหมิงนอนหงายอยู่บนพื้นห้องรับแขก มีเลือดกองโตไหลออกมาจากลำคอ เขาเสียชีวิตเป็นเวลานานแล้ว ชายอีกคนหนึ่งหันหลังให้ประตูห้อง คุณเข่าข้างเดียวอยู่ข้างตัวผู้ตาย เพ่งมองมิดตำครวเล่่มหนึ่งที่ตกอยู่บนพื้น เนื่องจากเป็นตึกยุคเก่า ระบบระบายอากาศภายในตัวห้องไม่ค่อยดีนัก ภายในห้องโถงจึงเหม็นคูลุ้งไปด้วยกลิ่นคาวเลือด

ห่านเฮ่าหยุดฝีเท้าลงไม่ไกลจากประตู ขมวดคิ้วถามว่า “คุณเป็นใคร” ในขณะเดียวกันอื่นเจี้ยนก็ก้าวเข้ามาข้างในห้องโดยยืนค้อมกันอยู่ด้านหลัง

ขณะเดียวกับที่ห่านเฮ่าเอ่ยถาม ชายแปลกหน้าคนนั้นก็หันกลับมาอายุของเขาราวสามสิบถึงสี่สิบปี รูปร่างผอม คิ้วเข้ม ผมตรง ดวงตาทั้งสองแม่ไม้ไม่นับว่าโตแต่มีประกายเฉียบคมยิ่ง

ชายผู้นั้นเมื่อเห็นพวกห่านเฮ่า มือซ้ายก็ส่งสัญญาณมือบอกว่าอย่าเข้ามาใกล้ ขณะเดียวกันมือขวาก็ล้วงกระเป๋าสีเสื้อ โยนกระเป๋าบัตรประจำตัวมาให้พร้อมแนะนำตัวเอง “ผมชื่อหลัวเพย จากกองสืบสวนอาชญากรรมเมืองหลงโจว”

ห่านเฮ่ารับกระเป๋าบัตรประจำตัวที่ลอยมาอย่างแม่นยำ เปิดดูเล็กน้อยแล้วส่งมันต่อให้อื่นเจี้ยนพร้อมกับลดเสียงลงออกคำสั่งว่า “ส่งให้ฝ่ายฐานข้อมูลไปตรวจสอบดู”

ใบหูของหลัวเพยขยับเล็กน้อยคล้ายกับได้ยินเสียงสั่งการของห่านเฮ่า เขาพิจารณาคนทั้งสองพลางถามว่า “พวกคุณมาจากกองสืบสวนอาชญากรรมหรือ”

อินเจียนชี้ไปทางห่านเฮ่า “นี่คือท่านผู้การห่าน ผู้บังคับการของหน่วยเรา”

หลัวเฟยพยักหน้า “ดีแล้ว ถ้าอย่างนั้นพวกคุณก็หน้าจะมีความรู้เบื้องต้นเรื่องการตรวจสอบที่เกิดเหตุกันดีอยู่แล้ว ถ้าพวกคุณต้องการเข้าไปใกล้ผู้ตายขอให้ระวังด้วย อย่าได้ทำลายหลักฐานใดๆ ที่อาจตกค้างอยู่ในที่เกิดเหตุ”

สีหน้าห่านเฮ่าจมดิ่งลงเหมือนน้ำลึก เขาโบกมือไล่อินเจียนหมายความว่าให้ถอยออกไปก่อน อินเจียนลอบส่ายหน้า เขารู้นิสัยความทะนงตนของผู้บังคับบัญชาดี คำพูดของหลัวเฟยแม้จะไม่ตั้งใจแต่ได้ก้าวล่วงข้อห้ามสำคัญเข้าอย่างจัง บวกกับการเสียชีวิตของเจิ้งท่าวหมิงซึ่งทำให้หัวหน้าของเขาโกรธแค้นเป็นทุนเดิมอยู่แล้ว คราวนี้รับรองได้ว่าจะไม่มีสีหน้าที่ดีให้อีกฝ่ายเห็นอย่างแน่นอน

เป็นไปตามคาด อินเจียนเพิ่งก้าวพ้นจากประตูห้องก็ได้ยินเสียงของห่านเฮ่าแผดดังขึ้นจากข้างใน “ผู้การหลัว คุณมาที่นี่ได้ยังไง” น้ำเสียงของเขาแข็งกระด้างคุกรุ่นด้วยเจตนาไต่สวน

หลัวเฟยชะงักเล็กน้อย เขาเองก็สัมผัสได้ถึงลางไมสู้ดี นึกถึงคำพูดและพฤติกรรมของตนเมื่อครั้งนับเป็นการเสียมารยาทจริง ๆ จึงรีบยื่นขึ้นอธิบายว่า “อ้อ คือผม...ต้องการมาพบคุณตำรวจเจิ้งด้วยธุระส่วนตัว แต่ไม่แน่ใจว่าคุณตำรวจเจิ้งจะ...”

“เอาละ ในเมื่อคุณมาด้วยธุระส่วนตัวก็ขอเชิญคุณออกไปจากที่เกิดเหตุด้วย” ไม่รอให้หลัวเฟยพูดจบ ห่านเฮ่าก็พูดขัดคออีกฝ่ายด้วยน้ำเสียงเย็นชา “ส่วนเรื่องลำดับเหตุการณ์ขอให้คุณไปพบนายตำรวจคนเมื่อครู่ เขาจะเป็นผู้บันทึกคำให้การของคุณเอง”

หลัวเฟยหรีตามองไปยังบุรุษร่างยักษ์ที่อยู่ถัดไปไม่กี่กลคนั้น อีกฝ่ายก็จ้องกลับอย่างดูดันไม่มีท่าทีประนีประนอม ในขณะที่เดียวกันด้านนอกก็มีเสียงอะอะดังขึ้นมา มีชายอีกสองสามคนเดินเข้ามาในห้อง ดูจากเครื่องแบบและเครื่องมืออุปกรณ์ที่นำมาน่าจะเป็นแพทย์นิติเวชและเจ้าหน้าที่กองพิสูจน์หลักฐาน

“คุณรีบไปจากที่นี่ซะ อัยการบอกการทำงานของพวกเขา” หานเฮ่า
เร่งซ้ำเสียงเย็นชา

หลัวเฟยถอนหายใจเฮือกหนึ่งอย่างจนใจ เขย่งเท้าก้าวออกจาก
สถานที่เกิดเหตุมาตรงหน้าพวกหานเฮ่า

“ผมพบเบาะแสบางอย่างแล้ว บางที่เราควรแลกเปลี่ยนความเห็นกัน
นิดหน่อย” หลัวเฟยกล่าวกับหานเฮ่าด้วยน้ำเสียงจริงจัง

“ไม่จำเป็น นี่ไม่ใช่หน้าที่ของคุณ ตอนนี้อยู่สถานะของคุณคือผู้
แจ้งความ คุณต้องให้ความร่วมมือในการให้ปากคำกับทางเรา คุณเอง
ก็สังกัดกองสืบสวนอาชญากรรม น่าจะมีความรู้เบื้องต้นเรื่องระเบียบขั้นตอน
การสืบคดีพวกนี้ดี” เห็นได้ชัดว่าหานเฮ่าใช้โอกาสนี้ย้อนถ้อยคำลวงเกิน
เมื่อครู่คืนไล่ทั้งยวง

หลัวเฟยอ้าปากอย่างกระอักกระอ่วน อยากจะพูดอะไรเพื่อผ่อน-
คลายบรรยากาศแต่ก็พูดไม่ออก ขณะกำลังอึดอัดนั่นเอง อื่นเจี้ยนก็ชะงัก
ตัวเข้ามาทางประตูเอ่ยทักว่า “คุณตำรวจหลัวครับ เชิญทางนี้ด้วยครับ”
ท่าทีของเขาเป็นมิตรกว่าหานเฮ่ามาก นับเป็นการให้บันไดลงแก่หลัวเฟย
ฝ่ายหลังพยักหน้าตอบรับน้ำใจแล้วเดินออกไปนอกห้องอย่างจนใจ

หานเฮ่ามองดูหลัวเฟยออกไปจากห้องด้วยสายตาเย็นชา จากนั้น
จึงเริ่มนำทีมลงมือตรวจสอบสถานที่เกิดเหตุ

ภายนอกห้อง อื่นเจี้ยนนำหลัวเฟยมายังหัวมุมอาคาร พูดด้วย
น้ำเสียงเจือคำขอโทษ “นี่เป็นระเบียบขั้นตอนการทำงานของเรา
คุณอย่าถือสาเลยนะครับ...ที่นี้รบกวนคุณช่วยบอกเล่าลำดับเหตุการณ์
ตอนมาถึงที่เกิดเหตุให้ฟังด้วยครับ” เขาพูดพลางหยิบปากกาและสมุด
บันทึกขึ้นมา ส่วนหลัวเฟยก็ฉวยโอกาสนี้สำรวจอีกฝ่าย เจ้าหนูนี้สีหน้า
เป็นมิตร พูดจาดี น่าจะเป็นคนที่สื่อสารได้ง่าย

ใต้ตึกมีเสียงไซเรนของรถตำรวจดังขึ้น หลัวเฟยชะงักหันมองไป
นอกระเบียงเวบหนึ่ง ที่แท่งลำเสริมของกองสืบสวนเดินทางมาถึงกันแล้ว

“อาละ เรื่องลำดับเหตุการณ์เรามีเวลาให้เล่าถมเถ แต่ตอนนี้มีธุระ
ที่สำคัญกว่ามากเรื่องหนึ่ง...” หลัวเฟยกวักมือเรียกอิ่นเจี้ยน สายตายังคง

จับจ้องพวกตำรวจใต้ตึกที่เพิ่งเดินทางมาถึง “คุณมีอำนาจสั่งการกำลังตำรวจพวกนี้ไหม”

อินเจียนสายหน้าทันที “ผู้บังคับบัญชาของพวกผมอยู่ที่นี้ ผมจะกล้าออกคำสั่งโดยพลการได้อย่างไร”

“งั้นก็ไปบอกผู้บังคับบัญชาของคุณให้รีบกระจายกำลังออกไปให้ทั่วเมือง ตามหาตัวชายผู้ต้องสงสัยคนหนึ่ง รูปพรรณคือรูปร่างค่อนข้างผอม ส่วนสูงประมาณร้อยหกสิบเซนติเมตร น่าจะมีแผลมีดบาดบริเวณมือ เขาอาจเคลื่อนไหวอยู่ใกล้กับสถานที่เกิดเหตุเมื่อคืนนี้ในช่วงระหว่างห้าทุ่มถึงตีสอง” หลัวเพยจ้องมองอินเจียนด้วยดวงตาเป็นประกาย จังหวะการพูดของเขาแม้จะเร่งเร็ว แต่เนื้อหาใจความกระชับ สื่อสารชัดเจน ไม่ลับสน

อินเจียนได้แต่เพียงสายหน้าอีกครั้ง “ไม่ได้หรอกครับ หัวหน้าของผมไม่มีทางเชื่อคำพูดคุณ”

หลัวเพยอดขมวดคิ้วไม่ได้ “พวกคุณควรเชื่อผม” เขาเน้นน้ำเสียงอย่างมีพลัง แสดงความเชื่อมั่นอย่างมีอาจเคลือบแคลง ลักษณะท่าทางของเขาทำให้อินเจียนลังเล ฝ่ายหลังชะงักเล็กน้อยคล้ายกับหัวน้ไหว แต่สุดท้ายยังคงพูดพร้อมรอยยิ้มลำบากใจ “ขอโทษนะครับ...คุณอาจไม่เข้าใจตอนนี้ไม่ใช่เรื่องที่ว่าผมจะเชื่อหรือไม่เชื่อคุณ...ปัญหาอยู่ที่...สำหรับเมืองนี้คุณต้องทำตามคำสั่งผู้บังคับบัญชาของผม ไม่ใช่ผู้บังคับบัญชาของผมทำตามคำสั่งคุณ”

หลัวเพยเงยบกริบอย่างจนปัญญา เห็นได้ชัดว่าผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมแห่งนั้นได้สร้างบารมีอันมีอาจล้นคลอนได้ในใจของลูกน้องไว้ ในฐานะเช่นนี้ทำให้ ‘คนนอก’ อย่างตนยากจะมีโอกาสแสดงความคิดเห็น และพฤติกรรมล่วงเกินโดยไม่เจตนาจนหน้าก็ยิ่งทำให้การสื่อสารของทั้งสองฝ่ายเกิดอุปสรรคที่ก้าวข้ามลำบาก

ผ่านไปครู่หนึ่ง หลัวเพยจึงได้แต่เพียงถอนหายใจแล้วทำตามที่ยกฝ่ายต้องการ

“ก็ได้ งั้นคุณก็บันทึกปากคำของผมไป...” เขาเริ่มบรรยายลำดับการพบเจอสถานที่เกิดเหตุ “ผมมีเหตุผลส่วนตัวนิดหน่อยให้ต้องมาขอพบ

คุณตำรวจแจ้ง เมื่อเช้าเวลาเก้าโมงห้าสิบสองนาทิต่อโทร.ไปที่ห้องทำงานของคุณแจ้งแต่เขาไม่อยู่ เพื่อนร่วมงานของพวกคุณ...คนหนุ่มแซ่ซุนคนหนึ่งได้บอกช่องทางการติดต่อคุณตำรวจแจ้งอีกทาง ผมได้โทร.เข้ามือถือคุณแจ้งแต่ไม่มีคนรับสาย ต่อมาผมทราบจากคนที่บ้านของเขาว่าเขาอาจอยู่ที่นั่น ดังนั้นเวลาสิบโมงสามสิบเจ็ดนาทิต่อผมก็มาถึงที่นี่ ตอนนั้นประตูเปิดแง้มอยู่ก่อนแล้ว ผมเคาะเรียก ไม่มีคนตอบรับ แต่ข้างในมีกลิ่นคาวเลือด เมื่อเข้าไปก็พบที่เกิดเหตุ จากนั้นผมก็โทร.เข้าไปแจ้งเหตุที่ 110 และลงมือตรวจสอบไปพร้อม ๆ กัน เวลาสิบโมงสี่สิบสี่นาทิต่อเจ้าพนักงานจาก สน.ห้องที่มาถึง แต่เพื่อปกป้องสถานที่เกิดเหตุ ผมไม่ให้พวกเขาเข้าห้อง เวลาสิบโมงห้าสิบห้าพวกคุณมาถึง”

คำให้การของหลัวเพยสั้นกระชับแต่บอกเล่าลำดับเหตุการณ์อย่างกระฉ่าง ระบุช่วงเวลาที่เกี่ยวข้อชัดเจน อื่นเจี้ยนบันทึกเป็นข้อๆ ไปโดยละเอียด รู้สึกเหมือนแทบไม่มีคำถามอะไรให้ถามเพิ่มเติมแล้ว เขาคิดสักครู่จึงเอ่ยถามคำถามที่เกี่ยวข้องอีกเรื่องว่า “คุณรู้จักกับอาจารย์เจิ้งหรือครับ”

หลัวเพยส่ายหน้า “เปล่า”

คำตอบนี้ผิดความคาดหมายอื่นเจี้ยนมาก เขาหรีตาถามต่ออย่างแปลกใจ “แล้วคุณมีธุระส่วนตัวให้ต้องการพบเขาได้ยังไง”

หลัวเพยนิ่งเงียบครู่หนึ่ง “เป็นเรื่องของคดีคดีหนึ่งที่คุณตำรวจแจ้งรับผิดชอบ”

“เรื่องคดี?” อื่นเจี้ยนเงาจมูก เขาร้อง “อ้อ” แล้วกล่าวต่อไปว่า “งั้นควรนับเป็นธุระเรื่องงานสิ”

“เรื่องส่วนตัว”

“เรื่องส่วนตัว?” อื่นเจี้ยนเริ่มไม่เข้าใจ นายตำรวจคนหนึ่งต้องการพบนายตำรวจอีกคนหนึ่งเรื่องคดีจะเป็นเรื่องส่วนตัวได้ยังไง

สำหรับข้อซักถามนี้ หลัวเพยแตกต่างไปจากบุคลิกเฉียบขาดในตอนต้น เขาเงิบงันไปนานก่อนจะกล่าวเสียงลอยๆ ขึ้นว่า “มันเป็นคดีเก่าเมื่อสิบแปดปีก่อน ตอนนั้นผมยังไม่ได้เป็นตำรวจ...ผมเป็นหนึ่งในบุคคล

ที่เกี่ยวข้องกับคดี...ดังนั้นจึงไม่นับเป็นเรื่องงาน ผมมาพบคุณเจิ้งในนามส่วนตัว...”

คดีเมื่อสิบแปดปีก่อน? อินเจี้ยนไม่มีความสนใจใคร่รู้มากนัก เขาเบ้าปากพูดว่า “เรื่องมหานกกาเลขนาคนั้นไปคุ้มมันขึ้นมาอีกทำไม ช่างเถอะอย่าไปพูดถึงเรื่องที่ไม่เกี่ยวข้องเลย...อืม คุณช่วยบรรยายสถานที่เกิดเหตุตามที่คุณเห็นตอนมาถึงดีกว่า”

“ไม่เกี่ยวข้องงั้นหรือ” หลัวเฟยตาเป็นประกาย “มันก็ไม่แน่หรอกนะ...” น้ำเสียงของเขาเย็นเยียบลงจับพลัน แฝงเร้นด้วยไอหนาวเหน็บบรรยายกาศขณะนั้นเคร่งเครียดขึ้นทันที

อินเจี้ยนขยับถอยไปข้างหลังเพราะสายตาเยียบเย็นของหลัวเฟยโดยไม่รู้ตัว หลังจากถูกกดทับด้วยบรรยากาศตึงเครียด เขาจึงถามขึ้นอย่างลังเล “คุณหมายความว่า การตายของอาจารย์เจิ้งเกี่ยวข้องกับคดีนั้น? มันเป็นคดีอะไรหรือครับ”

หลัวเฟยมองเห็นความตึงเครียดของอีกฝ่าย...ภายใต้สภาพจิตใจเช่นนี้ย่อมเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสาร เขาถอนหายใจเบาๆ ตำหนิตัวเองที่ปล่อยให้บรรยากาศอยู่นอกเหนือความควบคุม ผ่านไปตั้งสิบแปดปีแล้ว ไม่รู้ผ่านมรสุมชีวิตมามากน้อยเท่าไร แต่เมื่อใดที่คิดถึงเรื่องนั้นขึ้นมา ตนก็ยังรู้สึกหนักอึ้งประหนึ่งแบกขุนเขาเอาไว้ไม่อาจปล่อยวาง

หลัวเฟยสูดลมหายใจลึกๆ สองสามครั้ง เริ่มจากทำให้ตัวเองผ่อนคลาย จากนั้นเขาก็ย้อนถามกลับไปอย่างเป็นธรรมชาติว่า “คุณเข้าประจำกองสืบสวนอาชญากรรมมานานแค่ไหนแล้ว”

“ยังไม่ถึงสองปีครับ” ชายหนุ่มตอบตามจริง

“จบจากวิทยาลัยตำรวจ?”

“ใช่ครับ...วิทยาลัยตำรวจมณฑล สาขาสืบสวนอาชญากรรม”

“ถ้าอย่างนั้นผมนับเป็นรุ่นพี่ของคุณ” หลัวเฟยมองชายหนุ่มยิ้มๆ ปรบปรบตาสุกใส “ผมก็จบจากที่นั่นเหมือนกัน วิทยาลัยตำรวจมณฑล สาขาสืบสวนอาชญากรรม อืม...ตอนนี้หวงเหว่ยเป็นอาจารย์ที่คณะอยู่สินะ”

“ใช่ครับ!” ชายหนุ่มพยักหน้ารัวๆ “อาจารย์หวงเคยสอนนิสิตตรวจหา

ลายนิ้วมือกับพวกผม”

“เขาเป็นเพื่อนร่วมห้องผมเอง” หลัวเฟยตบไหล่ตำรวจหนุ่มเบาๆ “แล้วก็พวกศาสตราจารย์ในคณะหลายคน ถ้าคุณลองไปถามดูพวกเขาน่าจะจำผมได้หมด”

“อ้อ นึกไม่ถึงจริงๆ ถ้าอย่างนั้นคุณก็เป็นรุ่นพี่ระดับอาวุโสของผมนะสิ!” อิ่นเจี้ยนไม่ปกปิดอารมณ์ตื่นเต้นดีใจแม้แต่น้อย น้ำเสียงและท่าทางเป็นมิตรขึ้นกว่าเดิมมาก

“เออละ ทีนี้คุณก็น่าจะเชื่อใจผมได้เต็มที่ จะมีปัญหาอะไรไหม” สีหน้าของหลัวเฟยกลับมาเคร่งขรึมอีกครั้ง “เพราะผมต้องการความช่วยเหลือจากคุณ”

อิ่นเจี้ยนพยักหน้าทันที แม้จะพบกันครั้งแรก แต่บุรุษตรงหน้าผู้นี้มีแรงดึงดูดที่แปลกประหลาดอย่างหนึ่ง เขาสามารถหลายกำแพงในใจผู้อื่นได้อย่างง่ายดาย ให้ความรู้สึกสนิทชิดเชื้อและน่าเคารพนับถือเยี่ยงพี่ชาย

“ดีมาก” บรรยายการสนทนา กลับมาอยู่ในความควบคุมของตนอีกครั้ง หลัวเฟยลูบคางอย่างพอใจ มุมปากปรากฏรอยยิ้มสองรอย จากนั้นเขาตัดบทกลับเข้าสู่หัวใจของเรื่อง “เรื่องเกี่ยวกับคดีเมื่อสิบแปดปีก่อน คุณยังไม่มีคำตอบถึงในตอนนี้ สำหรับตอนนี้ผมมีคำถามอยากถามคุณสองสามข้อ...อืม สองสามวันมานี้คุณตำรวจแจ้งมีพฤติกรรมผิดปกติอะไรบ้างหรือเปล่า อย่างเช่นคำพูดหรือการกระทำที่แปลกเป็นพิเศษ”

“ผิดปกติอะไรครับ” อิ่นเจี้ยนก้มหน้าคิดครู่หนึ่ง “สองวันมานี้เขาออกไปข้างนอกบ่อยๆ แต่ไม่นับว่าผิดปกติหรอกมั้ง สำหรับเจ้าหน้าที่กองสืบสวนอาชญากรรมอย่างพวกเรา การออกลาดตระเวนเป็นเรื่องปกติที่สุดแล้ว”

“อ้อ งั้นเขาก็กำลังสืบคดีอะไรอยู่สินะ”

อิ่นเจี้ยนส่ายหน้า “ถ้าเรื่องคดีละก็ไม่มี อาจารย์แจ้งอายุไม่น้อยแล้วไม่ได้รับผิดชอบคดีเป็นชิ้นเป็นอัน เขามีหน้าที่วิเคราะห์และให้คำแนะนำมากกว่า แต่นิสัยของเขาถืออยู่เฉยไม่ได้ ต่อให้ไม่มีงานอะไรก็ชอบเตร็ดเตร่

อยู่ข้างนอก คอยสอดส่องสภาพสังคมอะไรทำนองนี้ อ้อ จริงสิ ที่เขาออกไปข้างนอกช่วงสองวันนี้ น่าจะไปเตรียมการสอดส่องพฤติกรรมลวงหน้า”

“คุณรู้ได้อย่างไร” หลัวเพยรู้สึกสนใจคำพูดสุดท้ายของอินเจียน “เขาเคยเล่าให้คุณฟังหรือ”

“เปล่าครับ อาจารย์เจิ้งเป็นคนสันโดษ ไปไหนมาไหนคนเดียวเหมือนไม่ชอบสื่อสารกับใคร ผมสังเกตเห็นเขาช่วงนี้เวลาออกไปไหนจะพกเอกสารติดจี้ทลไปด้วยจึงตีความอย่างนั้น”

“กล้องติดจี้ทล?” หลัวเพยเลิกคิ้วขึ้น “กล้องนิคอนสีเงินไซ้ใหม่”

“ใช่ ที่กองเรากำลังซื้อพร้อมกันทีเดียวยกกองเป็นยี่ห้อนี้หมด คุณรู้ด้วยหรือ”

“กล้องนั้นตั้งอยู่บนโต๊ะในห้องรับแขก!” หลัวเพยกล่าวพลางหันหน้ามองเข้าไปในห้องที่เกิดเหตุแวบหนึ่ง เห็นได้ว่ามีความใคร่รู้ต่อกล้องนั้น

ตำรวจจากกองสืบสวนสองนายที่มาถึงภายหลังได้รับคำสั่งจากหน่าเฮ่าให้ยืนเฝ้าอยู่หน้าประตูห้องที่เกิดเหตุสี่ห้าถนัดมึงทิง หลัวเพยครุ่นคิดครุ่นหนึ่ง หากตนคิดจะย้อนกลับเข้าห้องนั้นคงมีความเป็นไปได้น้อยมาก เห็นทีขอความช่วยเหลือจากสหายใหม่ที่เพิ่งคบกันคนนี้จะดีกว่า

“ผมต้องการดูกล้องนั้นตอนนี้เลย!” หลัวเพยลดเสียงต่ำ “อยากให้คุณช่วยหยิบมันออกมาให้หน่อยได้ไหม”

อินเจียนลังเลครุ่นหนึ่ง “ก็ได้...ผมจะลองดู ที่สำคัญคือหัวหน้าของผมจะอนุญาตหรือเปล่า”

หลัวเพยพยักหน้า คงต้องเป็นไปตามนั้น เจ้าหนูคนนั้นถึงอย่างไรก็เป็นผู้ได้บังคับบัญชา ผู้การหน่าคนนั้นพูดคุ้ยด้วยยาก และกองสืบสวนอาชญากรรมยังเป็นหน่วยงานที่เคร่งครัดในระเบียบวินัยอยู่แล้ว เขาจะฝืนใจคนอื่นมากเกินไปไม่ได้

แต่อินเจียนก็ไม่ทำให้หลัวเพยผิดหวัง เมื่อเขากลับออกมาจากห้องอีกครั้งในมือก็มีนิคอนสีเงินตัวนั้นถืออยู่ด้วยแล้ว

“ผมกดรูปในกล้องให้คุณดูได้ แต่คุณจะใช้มีดลับมีดสักดองไม่ได้... ผู้การหน่ากำชับไว้” อินเจียนสวมถุงมือสีขาวไว้ก่อนแล้ว เขาพูดพลางโฉบ

หน้าจอกำลังให้หัวเพยดู

หลังการกดปุ่มควบคุมรูปถ่ายก็ปรากฏขึ้นและเลื่อนไปเรื่อย ๆ ตามลำดับ หัวเพยดูรูปอย่างตั้งใจ บางครั้งเขาจะขอให้อีกฝ่ายหยุด ส่วนเขาขมวดคิ้วครุ่นคิดเคร่งเครียดครู่หนึ่ง บางครั้งเขาจะหยิบสมุดโน้ตและปากกาที่พกติดตัวจดบันทึกบางอย่างลงไป ดูอยู่เช่นนี้ถึงครึ่งชั่วโมงเต็ม เขาจึงดูรูปถ่ายในหน่วยความจำของกล้องทั้งสามร้อยกว่ารูปครบ

“เอาละ” หัวเพยถอนหายใจยาว พูดยังครุ่นคิดว่า “รูปถ่ายจำนวนมากขนาดนี้... มีรูปแบบที่ชัดเจนมาก มีข้อสงสัยบางจุดที่น่าจับตา... ที่สำคัญยิ่งกว่านั้น อย่างน้อยพวกเราก็ได้เบาะแสที่มีประโยชน์แล้ว”

อินเจียนคล้อยตาม “อืม รูปถ่ายทั้งหมดถ่ายจากข้างในร้านอินเทอร์เน็ต ข้อนี้ชัดเจนว่าลักษณะเป็นการแอบถ่ายโดยที่อีกฝ่ายไม่รู้ตัว ผู้ที่ถูกถ่ายมีทั้งหมดห้าสิบเจ็ดคน ส่วนมากเป็นชายหนุ่ม แต่ไม่มีจุดร่วมมากไปกว่านั้น อาจารย์เจิ้งน่าจะกำลังมองหาอะไรจากคนพวกนี้ เรื่องที่ผมนึกได้สำหรับตอนนี้ก็มีเท่านี้ ตกหล่นอะไรบ้างไหม” ตำรวจหนุ่มกล่าววิเคราะห์พลางมองหัวเพยด้วยสายตาคาดหวัง หมายถึงได้รับการยอมรับจากอีกฝ่ายเดิมที่หัวเพยควรเป็นฝ่ายให้ปากคำกับเขา แต่ขณะนี้ความคิดของเขากลับถูกอีกฝ่ายโน้มน้าวชักจูงไปทั้งหมด

“ผู้ถูกถ่ายไม่ใช่ห้าสิบเจ็ดคน...” หัวเพยหมุนปากกาหมึกซึมในมือ “ควรจะเป็นห้าสิบแปดคน”

“ไม่สิ ผมนับทีละคนแล้วนะ... หรือว่าผมนับผิด” อินเจียนยกไหล่ขณะเดียวกันก็มองหัวเพยอย่างแปลกใจ... ต้องการตัวเลขแม่นยำขนาดนี้เพื่ออะไร

“คุณไม่ได้นับผิด รูปถ่ายในกล้องตอนนี้มีทั้งหมดห้าสิบเจ็ดคนจริงแต่ว่า... คุณสังเกตเห็นไหมว่ารูปทุกรูปจะมีชื่อไฟล์ติดอยู่”

อินเจียนปรับโหมดดูรูปไปดูส่วนข้อมูล “อืม เป็นลำดับตัวเลข” เริ่มจาก 001, 002, 003, 004... เรียงไปเรื่อยๆ

“ลำดับพวกนี้เกิดขึ้นอัตโนมัติตามลำดับการบันทึกภาพ” หัวเพยบอกไปอินเจียนต่อ “คุณสังเกตเห็นดูดี ๆ ลำดับที่ 280 - 285 รูปถ่ายทุกรูปนี้

หายไปจากกล้อง”

เมื่อย้อนดูอย่างรวดเร็วอีกครั้งก็เป็นเช่นนี้จริง ๆ! อินเจี้ยนครุ่นคิด
ครู่หนึ่งก็ได้ความกระจ่าง พุดโพล่งออกมาว่า “ผมเข้าใจแล้ว...รูปถ่าย
ทุกรูปนี้จะต้องถูกลบทิ้งในภายหลัง...ในเมื่อรูปที่หายเรียงลำดับกันแสดงว่า
รูปภาพชุดนี้จะต้องเป็นคนคนเดียวกัน...ก็คือผู้ถูกถ่ายคนที่ทำลิปเปด”

ในขณะที่ความคิดของหลัวเพยแล่นไปไกลถึงความหมายแฝงของ
ปรากฏการณ์เช่นนี้แล้ว “รูปภาพพวกนี้ใครเป็นคนลบ ลบไปทำไม” เขา
พิมพ์คำล้ายพุดกับตนเอง “เรื่องนี้มีส่วน...”

“คุณกำลังสงสัยว่าเรื่องนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับการตายของอาจารย์
เจิ้ง?” อินเจี้ยนรับรู้ถึงความหมายแฝงในถ้อยคำของหลัวเพย เขากดดู
กล้องในมือ ถอนใจอย่างหงุดหงิดว่า “หรือคนคนนี้ก็คือเป้าหมายที่อาจารย์
เจิ้งตามหา ถ้าเป็นอย่างนั้นจริงพวกเราก็มาสายไปก๊วหนึ่งนะสิ คนร้าย
ได้ลบเบาะแสสำคัญที่สุดทิ้งไปแล้ว พวกรูปคนที่ยังเหลืออยู่ในกล้อง
ส่วนใหญ่ก็ไม่มีประโยชน์อะไรต่อรูปคดีนี้แล้ว”

หลัวเพยเพ่งมองอินเจี้ยน “แต่พวกเรายังมีเบาะแสอื่นๆอยู่ อย่าง
น้อยก็ลองไปสืบหาดูได้เพื่อให้รู้ว่าคุณตำรวจเจิ้งกำลังตามหาอะไรอยู่กันแน่”

อินเจี้ยนรีบร้อนถามกลับ “สืบหาอย่างไรครับ”

หลัวเพยแสดงบันทึกที่เขาจดไว้ขณะดูรูปถ่าย บนนั้นเขียนไว้ว่า “ร้าน
อินเทอร์เน็ต ‘จีเทียนหวังป้า’ วันที่ 19 ตุลาคม เวลา 15.47 น.”

“อันนี้ได้มาจากไหน” อินเจี้ยนตามจังหวะอีกฝ่ายไม่ทัน เกาหัวตัวเอง
แล้วถามอย่างกระอักกระอ่วน

“คุณยังต้องฝึกการสังเกตอีกนะ” หลัวเพยแยกเขี้ยว รู้สึกผิดหัว
เล็กน้อย “รูปถ่ายช่วงท้ายๆ ด้านหลังของผู้ถูกถ่ายติดภาพหน้าต่างของร้าน
อินเทอร์เน็ตมาด้วย ดูจากสถิติเกอร์บนหน้าต่างร้านมีชื่อว่า ‘จีเทียนหวังป้า’
ส่วนอีกข้อหนึ่ง ตรงมุมขวาล่างของรูปถ่ายมีข้อมูลวันเวลาที่ถ่ายภาพ”

หลัวเพยพุดพลางใช้ปากกาวงช่องวันที่และเวลาบนบันทึก “มันคือ
ช่วงบ่ายของเมื่อสองวันที่แล้ว”

อินเจี้ยนดึงภาพช่วงท้ายๆ ขึ้นมาดูอีกรอบ ตรงกับที่หลัวเพยพุด

เพียงแต่พวกนั้นเป็นรายละเอียดที่เล็กน้อยมาก หากไม่หักก็ยากจะสังเกตเห็น

“อืม ใช่ นี่เป็นเบาะแสสำคัญจริงๆ” อื่นเจี้ยนอดมองอีกฝ่ายด้วยสายตانب๊อโง่ไม่ได้

“อาละ เดี่ยวคุณก็เอาเรื่องที่ผมวิเคราะห์ไปบอกกับผู้จัดการห่านนะ... ถ้าเขายินยอมรับฟังมันละก็ ส่วนผมเองตอนนี้ต้องไปจัดการธุระตามวิธิตัดของผมแล้ว” หลัวเฟยฉีกกระดาษออกแผ่นหนึ่งเขียนเบอร์มือถือของตนลงไป “มีธุระอะไรให้ติดต่อผมทันที”

“คุณจะไปแล้วหรือ” อื่นเจี้ยนลืมหูลืมตาโต การกล่าวเวลานี้ดูเหมือนจะเกิดขึ้นกะทันหันเกินไปหน่อย

“ใช่ ที่นี้มีผู้จัดการห่านรับช่วงแล้ว ผมอยู่ต่อไปก็แค่เสียเวลาเปล่าเท่านั้น” น้ำเสียงของหลัวเฟยแฝงเจตนาอ่อนแคะเล็กน้อย พุดจบเขาตบไหล่ อื่นเจี้ยนอย่างเป็นมิตรที่หนึ่งแล้วเดินลงจากตึกไปเอง

...

เวลา 13.24 น. ภายในห้องประชุมใหญ่ของสืบสวนอาชญากรรมแห่งกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล

การประชุมแถลงเรื่องคดีการเสียชีวิตของเจ้าพนักงานตำรวจเจิ้งหัว-หมิงกำลังอยู่ระหว่างรายงานการประชุม ดำเนินโดยห่านเข้าผู้บังคับการกองสืบสวนอาชญากรรมในสังกัดกองบัญชาการรักษาความปลอดภัยสาธารณะเมืองมณฑล ผู้บังคับบัญชาของสืบสวนอาชญากรรมย่อยและสน.ต่างๆที่เกี่ยวข้องต่างเข้าร่วมประชุมโดยพร้อมเพรียง

บรรยากาศการประชุมเคร่งเครียด ยิ่งทุกคนเห็นสีหน้าขึงตึงของผู้จัดการ ในใจก็ยิ่งอึดอัดกดดันเหมือนมีหินก้อนใหญ่ทับไว้

เสียงพูดของห่านเข้าแหบแห้งเล็กน้อย เหมือนกำลังพยายามควบคุมความโกรธแค้นและเจ็บปวดในใจอย่างสุดกลั้น “...คาดว่าทุกท่านคงทราบกันแล้วว่าเช้าวันนี้ในเมืองของเราเกิดเหตุฆาตกรรมขึ้นรายหนึ่ง...ในส่วนของประวัติผู้ตายคงไม่ต้องทำความกันให้มาก...เรามาดูภาพสถานที่เกิดเหตุ

กันเลยทีเดียว”

เมื่อได้รับสัญญาณจากห่านเฮ่า อิ่นเจี้ยนที่คอยเป็นผู้ช่วยอยู่ข้างๆ ก็เปิดสไลด์ฉายภาพถ่ายสถานที่เกิดเหตุลงบนหน้าจอขนาดใหญ่ด้านหน้า

“ผู้ตายมีบาดแผลที่เกิดจากมีดสามแห่ง ได้แก่บาดแผลถูกแทงที่ช่องท้อง บาดแผลถูกบาดที่ต้นแขนขวา และบาดแผลถูกเชือดที่ลำคอ บาดแผลที่ทำให้ถึงแก่ความตายอยู่ที่คอ คมมีดเฉือนหลอดเลือดแดงใหญ่ที่คอขาดทำให้ผู้ตายเสียเลือดมากจนถึงแก่ความตาย ตามข้อสันนิษฐานของแพทย์นิติเวช ระยะเวลาการตายน่าจะอยู่ระหว่างเที่ยงคืนถึงตีสอง”

ภาพถ่ายเจาะรายละเอียดต่างๆ ปรากฏขึ้นบนจอควบคู่ไปกับคำอธิบายของห่านเฮ่า คนในที่ประชุมนั้นล้วนชินชากับภาพถ่ายสถานที่เลือดท่วม เช่นนี้กันดีอยู่แล้ว แต่ทว่าตัวเอกบนภาพคราวนี้กลับเป็นเพื่อนร่วมงานที่ทำงานเคียงบ่าเคียงไหล่กันมานานปี เลือดบนจอกจึงดูแดงฉานเป็นพิเศษ แดงเสียจนทำให้จิตใจทุกคนระส่ำระสาย ขณะเลื่อนถึงภาพสุดท้ายที่เป็นภาพถ่ายเจาะรายละเอียดบริเวณศีรษะและใบหน้าของเจิ้งหัวหมิง มิตรสหายบางคนถึงกับเบือนหน้าหนีหันดูต่อไปไม่ได้

เจิ้งหัวหมิงในภาพถ่ายสองตาปิดสนิท แต่ปากนั้นอ้าอยู่คล้ายกับมีเสียงตะโกนที่ยังไม่ทันได้เปล่งออกมา ที่ลำคอของเขามีแผลถูกเชือดอันน่าสะพรึงเป็นทางยาว ไม้บรรทัดที่วางทาบอยู่ข้างๆ แสดงให้เห็นความยาวของรอยแผลนี้ยาวถึงเจ็ดเซนติเมตร เลือดที่ไหลทะลักออกมาจากแผลเจิ่งนองเป็นแอ่งน้ำอยู่ที่ใต้ศพ ท่วมไปทั้งรูปถ่ายและหน้าจอ

น้ำเสียงทุ้มต่ำของห่านเฮ่ายังดำเนินต่อ “ดูจากบาดแผล อาวุธที่ฆาตกรใช้ก่อเหตุเป็นประเภทมีดสั้น ในที่เกิดเหตุยังมีมีดทำครัวตกอยู่หนึ่งเล่ม ผลการตรวจสอบของฝ่ายเทคนิค ลายนิ้วมือที่อยู่บนมีดทำครัวเป็นของผู้ตาย ดังนั้นจึงน่าจะเป็นอาวุธที่ผู้ตายใช้ป้องกันตัว จากจุดนี้เราเชื่อว่าก่อนตายผู้ตายได้ต่อสู้กับคนร้ายอย่างรุนแรงซึ่งยังมีหลักฐานอื่นๆ สนับสนุนข้อสันนิษฐานนี้”

พูดถึงตรงนี้ห่านเฮ่าก็ส่งสัญญาณมือให้อิ่นเจี้ยน ภาพบนหน้าจอเริ่มเปลี่ยนเป็นภาพถ่ายแวดล้อมของสถานที่เกิดเหตุ

“นี่เป็นรอยมิตที่ทิ้งไว้บนโต๊ะในห้องรับแขก ส่วนนี้เป็นรอยมิตบนตู้โชว์สิ่งของ ภายในตู้หั่นกระจายน่าจะเป็นเพราะถูกชนกระแทกตรงจุดนี้มีรอยคราบเลือดเป็นลักษณะฉืดพ่นปริมาณมาก แสดงว่าผู้ตายถูกปาดคอจนถึงแก่ความตายใกล้กับบริเวณนี้...”

ทุกคนรับฟังเงียบๆ ถ้อยคำชี้แนะของหนานเฮ่าทำให้ภาพการต่อสู้ของเจิ้งหัวหมิงกับคนร้ายคล้ายกับกำลังเกิดขึ้นอยู่ตรงหน้าพวกเขาเป็นฉากๆ

หลังจากภาพสไลด์บนหน้าจอวนจนจบรอบก็เปลี่ยนเป็นภาพถ่ายระยะใกล้ของพื้นไม้ หนานเฮ่าเมื่อเห็นภาพนี้ก็คล้ายกับคิดคักขึ้นมา

“ภาพภาพนี้ถ่ายตรงข้างๆ ฝ่าเท้าของผู้ตาย เห็นได้ว่าบนพื้นมีคราบเลือดเป็นหยดกลม น่าจะเป็นหยดเลือดที่เกิดจากการตกลงจากที่สูง เนื่องจากผู้ตายสวมชุดนอนแขนยาว บาดแผลที่ต้นแขนและช่องท้องของเขาซ่อนอยู่ในร่มผ้าไม่ทำให้เกิดการหยุดของเลือด ขณะเดียวกันบาดแผลที่คอแน่นกว้างมากไม่ทำให้เกิดการหยุดของเลือดแบบหยุดเดี่ยวเช่นกัน เราจึงสันนิษฐานจากที่เกิดเหตุว่าคราบเลือดตรงนี้มีความเป็นไปได้สูงว่าจะเป็นของคนที่ร้าย... ตัดกลับไปทีภาพถ่ายเจาะรายละเอียดของมิตทำคร้วเมื่อก็...”

สิ้นคำสั่งของหนานเฮ่า ภาพหน้าจอก็ปรากฏมิตทำคร้วเล่มที่เจิ้งหัวหมิงใช้ป้องกันตัว

“ดีมาก พวกคุณสังเกตดูบนคมมีดของมิตทำคร้ว มีคราบเลือดติดอยู่ จุดนี้เป็นหลักฐานที่สอดคล้องกับข้อสันนิษฐานเมื่อครู่”

“หมายความว่าคนร้ายได้รับบาดเจ็บหรือ” ในที่ประชุมเกิดความขลุมนขึ้นเล็กน้อย ทุกคนต่างมีสีหน้ายินดี หากคนร้ายได้รับบาดเจ็บไม่เพียงจะทิ้งหลักฐานที่มีอาจโต้แย้งเช่นหยุดเลือดไว้ในที่เกิดเหตุเท่านั้น แต่ในทางสืบสวนและการจับกุมยังช่วยเพิ่มจุดเด่นที่แยกแยะได้ง่ายขึ้นอีกประการหนึ่งด้วย

“ตอนนี้เราสามารถบอกกับพวกคุณได้อย่างเต็มปากว่าเป็นเช่นนั้นจริง!” หนานเฮ่าชูรายงานฉบับหนึ่งขึ้นมา “นี่คือผลตรวจที่เพิ่งได้มาสดๆ ร้อนๆ เมื่อครู่ กรุ๊ปเลือดของผู้ตายคือ AB ส่วนเลือดบนมีดทำคร้วและ

บนพื้นเป็นเลือดกรุป B ไม่ต้องสงสัยเลยว่านั่นคือคราบเลือดของคนร้าย!”

เบาะเสื่อมีประโยชน์มากจริง ๆ! ทุกคนอดหันมาซุบซิบหาหรือกันเองไม่ได้ จนกระทั่งสายตาคมกริบของหานเฮ่ากวาดไปรอบห้องประชุมบรรยายคดีจึงกลับมาสงบอีกครั้ง

“เอาละ” หานเฮ่าพยักหน้าอย่างพอใจ “เรามาดูรูปถ่ายในห้องครัวกันสักหน่อย”

ภาพหน้าจอตัดไปเป็นภาพหน้าต่างไม้บานเล็กแบบห้องครัวยุคเก่า หานเฮ่าบรรยายภาพถ่ายต่อไปว่า “ด้านนอกหน้าต่างนี้เป็นเขตพื้นที่สวนของชุมชน ในที่เกิดเหตุหน้าต่างถูกเปิดอัด กระชกช่องล่างสุดถูกทุบแตก...รูปต่อไป...นี่คือตู้เก็บขามข้าวในครัว เราตรวจพบรอยมีดบนนั้นเช่นกัน” พูดถึงตรงนี้เขาหยุดเว้นครู่หนึ่งแล้วจึงพูดต่อ “จากจุดนี้เราสันนิษฐานว่าคนร้ายเข้ามาจากทางด้านหลังของตึก ใช้วิธีปีนไต่รางน้ำฝน หน้าต่าง กับลูกกรงกันขโมยของห้องพักชั้นล่างขึ้นมาถึงชั้นสาม จากนั้นทุบกระชกห้องครัวเปิดหน้าต่างเข้ามาภายในตัวห้อง ระหว่างนี้ผู้ตายซึ่งเข้านอนแล้วได้ยินเสียงจึงลุกขึ้นมาตรวจดู ทั้งสองเผชิญหน้ากันในครัวแล้วเกิดการต่อสู้ขึ้น ผู้ตายหยิบมีดทำครัวมาขัดขึ้นสู้พลาง แต่สุดท้ายก็ยิ่งถูกคนร้ายสังหารที่ห้องรับแขก”

“เก็บรอยเท้าหรือลายนิ้วมือคนร้ายจากที่เกิดเหตุได้บ้างไหม” ขณะนี้มีคนคนหนึ่งถามแทรก

หานเฮ่าส่ายหน้า “ไม่มี คนคนนี้อาจสวมถุงมือและถุงหุ้มรองเท้าเขาจะต้องมีความรู้เรื่องวิธีหลบเลี่ยงการสืบสวนทางอาชญากรรมในระดับหนึ่ง”

“อืม ถ้าอย่างนั้นก็ยุ่งยากหน่อย...” คนที่ถามคำถามเมื่อครู่แสดงสีหน้าผิดหวัง ปกติแล้วรอยเท้าสามารถนำมาใช้คำนวณส่วนสูงและน้ำหนักของผู้ก่อเหตุ ส่วนลายนิ้วมือสามารถป้อนเข้าไปตรวจสอบกับข้อมูลในคอมพิวเตอร์ หากเป็นบุคคลที่เคยมีประวัติก็จะสืบหาตัวพบ เมื่อในที่เกิดเหตุไม่พบร่องรอยเหล่านี้ทั้งไว้เท่ากับเพิ่มระดับความยากให้กับงานสืบสวนเป็นอย่างมาก

ดวงตาของทานเข้าพลันมองเฟ่งครู่หนึ่ง พุดด้วยสีหน้าเคร่งขรึมว่า “ถึงจะเป็นเช่นนั้นพวกเราก็ได้เบาะแสที่มากเพียงพอแล้ว ขอให้ทุกคนจดบันทึกรูปพรรณของคนร้ายดังนี้...คนร้ายน่าจะเป็นชายวัยรุ่นถึงวัยฉกรรจ์ รูปร่างค่อนข้างผอม ส่วนสูงอยู่ระหว่างเมตรหกสิบสี่ถึงเมตรหกสิบเจ็ด บริเวณมือมีรอยแผลสดใหม่ที่เกิดจากคมมีด”

ทุกคนในที่ประชุมต่างหยิบกระดาษปากกาขึ้นมาจดคำพูดทานเข้า มีคนหนึ่งเมื่อฟังจนจบแล้วอดอุทานขึ้นเบาๆ อย่างรู้สึกประหลาดใจมาก ไม่ได้ “เอ๊ะ” ท่ามกลางบรรยากาศเงียบสงัดเสียงนี้จึงโดดเด่นมาก ทุกคนต่างมองมาพร้อมกัน คนคนนี้เป็นชายหนุ่มวัยยี่สิบต้นๆ หน้าตาขาวสะอาด มีบุคลิกเยี่ยงนักวิชาการ เขาก็คืออินเจี้ยนที่กำลังทำหน้าที่เปิดสไลด์อยู่ นั่นเอง

ทานเข้าขมวดคิ้วมองดูผู้ช่วยของตน “คุณสงสัยอะไรหรือ”

“ไม่มีครับ” อินเจี้ยนรีบส่ายหน้า ลังเลครู่หนึ่งแล้วจึงพูดเสริมว่า “เพียงแต่คนคนนั้นเมื่อช่วงเช้า...การวิเคราะห์ของเขาแม่นยำจัง!”

“คนไหน” ทานเข้ายังงุนงง

“หลัวเฟย...ตำรวจสืบสวนอาชญากรรมนอกพื้นที่คนนั้นนะครับ เมื่อเช้าเขาบอกไว้ว่าให้พวกเราออกตามหาชายรูปร่างผอม ส่วนสูงราว เมตรหกสิบห้า มีแผลที่มือ”

“อะไรนะ” ทานเข้าลืมนตาโตอย่างประหลาดใจ ไ้อ้หมอนั้นจะสันนิษฐานได้แม่นยำขนาดนี้ได้ยังไง รูปพรรณพวกนี้ของคนร้ายแม้จะฟังดูง่ายๆ แต่เป็นผลสรุปที่ได้จากการวิเคราะห์อย่างละเอียดถี่ถ้วนโดยเจ้าหน้าที่ฝ่ายเทคนิคจำนวนมาก...

สามารถไต่ขึ้นไปถึงชั้นสามอย่างเงียบเชียบ และมุดเข้าช่องหน้าต่างห้องครัวที่แคบเล็ก คนคนนี้อย่อมมีรูปร่างผอมเล็กคล่องแคล่วปราดเปรียว...ข้อนี้เดาได้ไม่ยาก แต่การระบุขนาดส่วนสูงที่แน่ชัดเป็นเรื่องยากกว่ามาก

เนื่องจากทั้งสองฝ่ายเกิดการต่อสู้ขั้นรุนแรง ดังนั้นบนตู้ไม้ต่างๆ ตามห้องครัวและห้องรับแขกจึงทิ้งรอยมีดเอาไว้จำนวนมาก คนร้ายใช้มีดสั้นก่อนคดี ทุกๆ คมมีดต้องใช้แรงเหวี่ยงอย่างสุดกำลัง เขาจึงต้อง

ยึดเหยียดร่างกายในระดับที่สามารถออกแรงได้ง่ายที่สุด นำเอาหลักการข้อนี้มาประมวลผลจะสามารถคิดคำนวณส่วนสูงของผู้ใช้มีดได้จากระดับความสูง มุมองศา และทิศทางที่รอยมีดทิ้งไว้ ซึ่งทั้งหมดนี้ต้องอาศัยขั้นตอนการคิดคำนวณที่ละเอียดซับซ้อน ซ้ำยังต้องใช้สูตรทางคณิตศาสตร์เข้าช่วย เป็นเรื่องยากที่จะอาศัยเพียงตาเนื้อและกำลังสมองของคนคนเดียวทำหน้าที่เหล่านี้ให้สำเร็จ

บนพื้นของที่เกิดเหตุมีคราบเลือดของคนร้าย คราบพวกนี้เกิดจากการหยดจากที่สูง ในส่วนนี้ก็มียุทธศาสตร์เช่นกัน ตำแหน่งเริ่มต้นของการหยดยังอยู่สูงเท่าไร จุดกลมบนพื้นที่เกิดจากการกระเซ็นของหยดเลือดก็ยิ่งกว้างเท่านั้น อาศัยหลักการข้อนี้นำไปเปรียบเทียบกับกรงจำลองสถานที่เกิดเหตุ ก็สามารถคำนวณหาความสูงของจุดเริ่มต้นของหยดเลือดได้...ผลลัพธ์สุดท้ายที่ได้คืออยู่สูงจากพื้นในช่วงระหว่างเจ็ดสิบถึงเก้าสิบ เซนติเมตร สำหรับฤดูกาลนี้การแต่งกายของผู้คนจะต้องมิดชิด บาดแผลที่ทำให้เกิดการหยดของเลือดได้มีแต่สองมือหรือใบหน้าที่ยูนอกร่มผ้า เมื่อผลานข้อสันนิษฐานเมื่อครู่เข้าด้วยกันจึงได้ข้อสรุปว่าคนร้ายมีบาดแผลที่มือ

ข้อสรุปต่าง ๆ ข้างต้นล้วนเพยสามารถวิเคราะห์ออกมาได้ในเวลาที่สั้นขนาดนั้น หานเห่ารู้สึกค่อนข้างเหลือเชื่อ แต่อาการประหลาดใจเพียงแค่วาบผ่านใบหน้าของเขาเพียงแวบเดียว แล้วเขาก็ใช้ความเยือกเย็นเคลือบสกดอารมณ์ของตนอย่างรวดเร็ว จากนั้นพูดต่อด้วยน้ำเสียงเย็นชาว่า “สถานะและเจตนาของคนคนหนึ่งในตอนนี้ยังไม่กระจ่างสำหรับคดีนี้ตัวเขาก็เป็นหนึ่งในผู้ที่เราต้องสอบสวน อื่นเจี้ยน ผมได้สั่งให้คุณส่งคนไปจับตาดูเขาได้ผลเป็นยังไงบ้าง”

“ผมให้จินโหยวฟังจากกอง 2 เป็นผู้รับผิดชอบ ผมจะติดต่อเขาคุณเดี๋ยวนี้ครับ” อื่นเจี้ยนพูดพลางหยิบมือถือขึ้นมากดหมายเลข เสียงสัญญาณโทร.ออกดังขึ้นสองสามครั้งอีกฝ่ายจึงรับสาย

“ฮัลโหล ตำรวจไซ้ใหม่” อื่นเจี้ยนเอ่ยทัก จากนั้นคนอีกปลายสายไม่รู้พูดอะไรกลับมา สีหน้าของอิ่นเจี้ยนพลันชะงักงัน เขานิ่งฟังอยู่ชั่วครู่

นาน ๆ จึงจะตอบ “ครับ” ลักที่ด้วยน้ำเสียงกระอักกระอ่วน พักหนึ่งจึงลุกขึ้นเดินมาหาหน้าเสา ส่งโทรศัพท์มือถือให้ “ผู้การครับ ผู้การรับสายเองดีกว่า” หานเข้ามาดูผู้ช่วยของตนอย่างหงุดหงิดครู่หนึ่งจึงรับโทรศัพท์ไป “ฮัลโหล ผมหานเฮ้า”

“ผู้การหาน ขอโทษครับ ผมหิ้วเพย” ปลายสายเป็นเสียงทุ้มต่ำของบุรุษ

“หิ้วเพย?” หานเฮ้าก็สะดุดตึกเช่นกัน ไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกันแน่ ลูกน้องที่ตนส่งไปประกบตัวเป้าหมายเหตุใดจึงทิ้งโทรศัพท์ไว้กับเป้าหมาย

“ผมคิดว่าผมกับคนของคุณอาจมีเรื่องเข้าใจผิดกันนิดหน่อย” อีกปากหนึ่งหิ้วเพยเป็นฝ่ายเริ่มอธิบายเอง “ผมกำลังตามสืบเรื่องบางเรื่องอยู่ ต่อมาพบว่ามีคนสะกดรอยตามผมจึงหาโอกาสจับตัวเขา ระหว่างที่เขาขัดขืนเราได้ลงไม้ลงมือกัน...เรื่องทั้งหมดเพิ่งเกิดขึ้นเมื่อไม่กี่วันก่อน ตอนนั้นเขาหมดสติชั่วคราวแต่เดี๋ยวก็จะฟื้นแล้ว ตอนพวกคุณโทร.มาผมค้นเจอบัตรประจำตัวของเขาพอดี เรื่องนี้เป็นอุบัติเหตุ ผมต้องขอโทษจริงๆ”

หานเฮ้ายินนิ่งกับที่ สีหน้าดำทมะมันยิ่งกว่าซี๊ดมอด ลูกน้องของตนถูกเป้าหมายที่สะกดรอยกำราบ แม้แต่โทรศัพท์มือถือ บัตรประจำตัวต่างถูกริบไป เป็นเรื่องชายซี๊ดหน้าขนาดไหน! แม้การแสดงออกและคำขอโทษของหิ้วเพยนั้นจริงใจ แต่เห็นได้ชัดว่าไม่เพียงพอแก่การสลายอารมณ์ขุ่นเคืองในใจเขา หานเฮ้าพยายามสะกดอารมณ์เต็มที่ซึ่งไม่ระเบิดออกมา กลางห้องประชุม หลังจากหอบหายใจแรง ๆ สองสามครั้งเขาก็กล่าวต่าหนิออกไปอย่างไม่พอใจว่า “หิ้วเพย ผู้บังคับการหิ้ว ที่ไม่ใช่เมืองหลวงใจของคุณ! คุณไม่รู้สิว่าคุณผิดกรรมของคุณมันมากเกินไปหน่อยหรือ”

“ผมเข้าใจความรู้สึกของคุณ เมื่อครู่นี้ผมตื่นตัวเกินกว่าเหตุจริงๆ แต่ว่า...” น้ำเสียงของหิ้วเพยพลันเปลี่ยนเป็นเคร่งเครียด “ถ้าคุณรู้ว่าคู่ต่อสู้ที่วางตัวอยู่คนนั้นน่ากลัวแค่ไหน คุณอาจเปลี่ยนมาเข้าใจผมแทน”

หานเฮ้าคิ้วขมวด เขาค้างใจความของหิ้วเพยได้อย่างฉับไว “หืม? คุณพบเบาะแสใหม่?”

“ครับ” หิ้วเพยกล่าวเสียงขรึม “หวังว่าคราวนี้คุณจะได้ตั้งใจฟังคำพูด